

Częstochowa, dnia 22 czerwca 2023 roku.

SKO.4103.28.2023

DECYZJA

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie
w składzie orzekającym:**

Przewodniczący: Karolina Stolarska-Wojdała (*spr.*)

**Członkowie: Zenon Ułamek
Gabriela Zajder**

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 czerwca 2023r. odwołania PV PROJEKT I sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach od decyzji nr 4/2023 z dnia 5 stycznia 2023r. znak RIGK.6730.44.2022 Burmistrza Gminy i Miasta Kozięgłowy w przedmiocie odmowy ustalenia warunków zabudowy dla terenu obejmującego działki o nr ewid. 2733, 2760, 2901 k.m. 12 obręb Kozięgłowy dla inwestycji polegającej na budowie dwóch farm fotowoltaicznych o mocy łącznej od 1 MW do 3 MW „Kozięgłowy 1a i Kozięgłowy 1b”,

działając na podstawie art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023r. poz. 775 z późn.zm.), art. 4 ust.2 pkt 2, art. 53 ust. 3 w zw. z art. 64 ust. 1, art. 59 ust. 1, art. 60 ust. 4, art. 61 ust. 1, ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 977)

- o r z e k a -

u c h y l i ć zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Uzasadnienie

W dniu 25 października 2022r. do organu pierwszej instancji wpłynął wniosek PV PROJEKT I sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej o mocy do 3 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną. Do wniosku załączona została decyzja Burmistrza Gminy i Miasta Kozięgłowy z dnia 5 września 2022r. znak GR.6220.1.2022 stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa farmy fotowoltaicznej o mocy do 3 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną- Kozięgłowy 1”.

Następnie po sporządzeniu projektu decyzji odmownej w niniejszej sprawie, organ pierwszej instancji pismem z dnia 9 grudnia 2022r. zawiadomił stronę o możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

W dniu 27 grudnia 2022r. do akt sprawy wpłynęło pismo PV PROJEKT I sp. z o.o. w którym strona dokonała zmiany wniosku w zakresie opisu planowanej inwestycji, w ten sposób że w miejsce określenia „Budowa farmy fotowoltaicznej o mocy do 3 MW Koziegłowy”, wpisane zostało „Budowa 2 (dwóch) farm fotowoltaicznych o mocy łącznej od 1-3 MW Koziegłowy 1 a i Koziegłowy 1b. Ponadto strona przedstawiła swoje stanowisko odnośnie bezzasadności stosowania w niniejszej sprawie art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej zwanej u.p.z.p.)

Decyzją nr 4/2023 z dnia 5 stycznia 2023r. znak RIGK.6730.44.2022 Burmistrz Gminy i Miasta Koziegłowy odmówił ustalenia warunków zabudowy dla terenu obejmującego działki o nr ewid. 2733, 2760, 2901 k.m. 12 obręb Koziegłowy dla inwestycji polegającej na budowie dwóch farm fotowoltaicznych o mocy łącznej od 1 MW do 3 MW „Koziegłowy 1a i Koziegłowy 1b”, ze względu na nie spełnienie warunku wynikającego z art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p.

PV PROJEKT I sp. z o.o. złożyła odwołanie od decyzji organu pierwszej instancji wskazując, iż do wnioskowanej inwestycji nie ma zastosowania art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. Na poparcie swoich twierdzeń spółka przedstawiła poglądy orzecznictwa w przedmiocie stosowania art. 61 ust. 3 u.p.z.p. do farm fotowoltaicznych. Ponadto spółka wniosła o:

1. wydanie orzeczenia po przeprowadzeniu rozprawy,
2. uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie
3. rozpatrzenie możliwości wydania decyzji zgodnie z wnioskiem strony w trybie art. 132 k.p.a.

W piśmie z dnia 17 kwietnia 2023r. (wpływ 20 kwietnia) spółka podtrzymała swoje stanowisko i na poparcie swoich twierdzeń przywołała linię orzeczniczą Naczelnego Sądu Administracyjnego w przedmiocie stosowania art. 61 ust. 3 u.p.z.p.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie, po zapoznaniu się z aktami sprawy oraz zarzutami odwołania, zważyło co następuje.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W ust. 2 art. 4 ustawodawca postanowił, że w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym:

- 1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego;
- 2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

Z treści art. 59 ust. 1 u.p.z.p. wynika, że zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Przepis art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio. Decyzję o warunkach zabudowy wydaje właściwy organ po uzgodnieniu z organami, o których mowa w art. 53 ust. 4, i uzyskaniu uzgodnień lub decyzji wymaganych przepisami odrębnymi (art. 60 ust. 1 u.p.z.p.).

Wydanie decyzji o ustaleniu warunków zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia przesłanek, określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 – 6 u.p.z.p., tj.:

1. co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;
2. teren ma dostęp do drogi publicznej;
3. istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;
4. teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1
5. decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi,
6. zamierzenie budowlane nie znajdzie się w obszarze:
 - a) w stosunku do którego decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 428, 784 i 922), ustanowiony został zakaz, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 tej ustawy,
 - b) strefy kontrolowanej wyznaczonej po obu stronach gazociągu,
 - c) strefy bezpieczeństwa wyznaczonej po obu stronach rurociągu.

Zgodnie z treścią art. 61 ust. 3 u.p.z.p. przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się do linii kolejowych, obiektów liniowych i urządzeń infrastruktury technicznej, a także instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Natomiast zgodnie z treścią art. 2 pkt 13 ustawy o odnawialnych źródłach energii przez instalację odnawialnego źródła energii należy rozumieć instalację stanowiącą wyodrębniony zespół:

- a) urządzeń służących do wytwarzania energii opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia jest wytwarzana z odnawialnych źródeł energii, lub,
- b) obiektów budowlanych i urządzeń stanowiących całość techniczno-użytkową służący do wytwarzania biogazu rolniczego
- a także połączony z tym zespołem magazyn energii elektrycznej lub magazyn biogazu rolniczego.

W myśl art. 2 pkt 22 wymienionej ustawy przez odnawialne źródło energii należy rozumieć odnawialne, niekopalne źródła energii obejmujące energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, energię geotermalną, energię hydrotermalną, hydroenergię, energię fal, prądów i pływów morskich, energię otrzymywaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego oraz z biopłynów.

Odnosząc się do stanowiska prezentowanego przez spółkę w odwołaniu tj. braku konieczności spełnienia przez inwestycję objętą wnioskiem, warunku dobrego sąsiedztwa (art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p.) z uwagi na treść art. 61 ust. 3 u.p.z.p. należy wyjaśnić co następuje.

W judykaturze sądów administracyjnych na tle art. 61 ust. 3 u.p.z.p. zarysowały się dwa stanowiska.

Zgodnie z pierwszym stanowiskiem, przy wykładni przepisu art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie należy ograniczać się tylko do wykładni językowej, ale wskazane jest również sięgnięcie do regul wykładni systemowej i celowościowej. Odwołując się do art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. wyjaśniano, że tego rodzaju inwestycje mają niewątpliwie istotne znaczenie dla kształtowania lokalnych zasad zagospodarowania przestrzennego w związku z czym przy stosowaniu art. 61 ust. 3 u.p.z.p. należy uwzględnić regulacje zawarte w studium. Przy czym w przypadku, gdy postanowienia studium nie przewidują na danym terenie lokalizacji urządzeń odnawialnych źródeł energii o mocy wyższej niż wskazana w art. 10 ust. 2a u.p.z.p., w części orzecznictwa przyjmowano, że albo nie jest w takiej sytuacji możliwe wydanie warunków zabudowy w ogóle albo możliwe jest wprowadzić wydanie decyzji o warunkach zabudowy, ale na zasadach ogólnych, tj. przy spełnieniu wszystkich warunków wynikających z art. 61 ust. 1 u.p.z.p. (por. wyroki: WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 12 maja 2021 r. sygn. akt II SA/Go 277/21, wyrok WSA w Gdańsku z 23 lutego 2022 r. sygn. akt II SA/Gd 629/21 i wyroki WSA w Łodzi przykładowo: z 14 lipca 2022 r. sygn. akt II SA/Łd 291/22, z 9 sierpnia 2022 r. sygn. akt II SA/Łd 520/22; z 13 maja 2022 r. sygn. akt II SA/Łd 321/22; z 6 maja 2022 r. II SA/Łd 293/22; z 4 maja 2022 r. sygn. akt II SA/Łd 278/22; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 19 kwietnia 2022 r. sygn. akt II SA/Gl 407/22; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 25 kwietnia 2022 r. sygn. akt II SA/Gl 450/22; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 3 listopada 2022r. II SA/Gl 1095/22 oraz wyrok NSA z 19 grudnia 2020 r. sygn. akt II OSK 3705/19 - dostępne na www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Zgodnie z drugim stanowiskiem, kategorię brzmienie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie daje podstaw do wprowadzania ograniczeń w jego zastosowaniu wynikających m.in. z mocy czy innych parametrów, jakimi ma się charakteryzować lokalizowana instalacja odnawialnego źródła energii oraz że dokonywanie rekonstrukcji treści art. 61 ust. 3 u.p.z.p. z uwzględnieniem art. 10 ust. 2a u.p.z.p. nie jest właściwe ze względu na wewnętrzny i niewiążący przy wydawaniu decyzji charakter postanowień studium (por. wyroki NSA: z 29 czerwca 2022 r. sygn. II OSK 1276/21; z 12 października 2022 r. sygn. akt II OSK 1482/21; z 3 listopada 2022 r. sygn. akt II OSK 2130/22, z 22 listopada 2022 r. sygn. akt II OSK 2249/22, 1 marca 2023 r. sygn. akt II OSK 159/23; wyrok WSA w Poznaniu z 16 marca 2022 r. sygn. akt IV SA/Po 96/22, wyrok WSA w Bydgoszczy z 20 września 2022 r. sygn. akt II SA/Bd 549/22; www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Skład orzekający Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie stwierdza, iż pierwszy z ww. poglądów, w świetle ostatniego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, kształtującego aktualną i jednolitą linię orzeczniczą, nie doczekał się kontynuacji. W związku z powyższym, tut. organ opierając się na aktualnym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach uznał, że lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na gruncie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, niezależnie od jej mocy, zgodnie z art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie wymaga oceny przesłanki dobrego sąsiedztwa z art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. oraz dostępu do drogi publicznej z art. 61 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p.

W wyroku z dnia 11 maja 2023 r. II SA/GI 1699/22 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wskazał, że: „w aktualnym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej "NSA") przeważa stanowisko, że treść art. 61 ust. 3 u.p.z.p. przesądza, iż warunków określonych w przepisie art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się m.in. do instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 u.o.z.e. (por. wyroki NSA: z dnia 17 stycznia 2023 r., II OSK 2706/22; z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt II OSK 2249/22; z dnia 3 listopada 2022 r., II OSK 2130/22; z dnia 12 października 2022 r., II OSK 1482/21; z dnia 11 stycznia 2022 r., II OSK 667/21 - opubl. w internetowej bazie: orzeczenia.nsa.gov.pl, dalej "CBOSA"). Podkreśla się przy tym, że jednoznaczne brzmienie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie daje podstaw do wprowadzania ograniczeń w jego zastosowaniu wynikających m.in. z mocy czy innych parametrów jakimi ma się charakteryzować lokalizowana instalacja odnawialnego źródła energii (por. wyrok NSA z dnia 29 czerwca 2022 r., II OSK 1276/21, opubl. w CBOSA). Sąd orzekający w niniejszej sprawie powyższe stanowisko w pełni podziela. Interpretacja przepisu art. 61 ust. 3 u.p.z.p. powinna opierać się na zastosowaniu reguł wykładni językowej wobec jednoznacznego i jasnego brzmienia tej regulacji. Wykładnia systemowa art. 61 ust. 3 u.p.z.p. z odwołaniem się do treści art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p., normujących kwestie lokalizacji mikroinstalacji oraz urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 500 kW (przed dniem 30 października 2021 r. - 100 kW) nie może mieć miejsca, gdy brzmienie przepisu nie budzi wątpliwości. Jak podkreśla się w aktualnym orzecznictwie wprowadzić wskazane regulacje zawarte są w tej samej ustawie, jednakże z uwagi na prawny charakter decyzji o warunkach zabudowy, jak i studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nieprawidłowe jest dążenie do ich systemowego powiązania. Instytucje te zostały uregulowane odrębnie, w sposób kompletny. Brak jest uzasadnionych podstaw, by w drodze wykładni rozszerzającej przepisy prawne regulujące w sposób kompletny wydawanie decyzji o warunkach zabudowy były uzupełniane innymi przepisami u.p.z.p. nie odnoszącymi się do tej kwestii. Znaczenie ma także okoliczność, że studium jest aktem planowania przestrzennego, nie jest jednak aktem prawa miejscowego, a tym samym źródłem prawa. Nie wiąże zatem organu wydającego decyzję administracyjną. Jeżeli teren inwestycji nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, to obowiązuje na nim tzw. państwowy porządek planistyczny, którego konkretyzacja może nastąpić w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego albo decyzji o warunkach zabudowy. Jak podkreślił NSA w przywołanym wyżej wyroku z dnia 17 stycznia 2023 r., II OSK 2706/22 wyeliminowanie bądź nieuchwalenie planu miejscowego, w sytuacji, gdy obszar inwestycji objęty jest ewentualnie tylko studium nie oznacza, że na tym terenie obowiązują odpowiednie ustalenia studium. Są one wiążące jedynie przy uchwalaniu planu miejscowego i nie mogą zastępować ustaleń planu. NSA w wyroku z dnia 12 października 2022 r., II OSK 1482/21 (opubl. w CBOSA) wskazał także, że nowelizację art. 61 ust. 3 u.p.z.p. trzeba postrzegać systemowo jako realizację celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych. Jednym z celów tej dyrektywy, który został uprzednio również wyrażony w Dyrektywach 2009/28/EC oraz 2001/77/EC, jest zalecenie uproszczenia i skrócenia procedur administracyjnych dotyczących realizacji inwestycji w zakresie odnawialnych źródeł energii. Wdrożenie technologii fotowoltaiki słonecznej oraz energii słonecznej termicznej daje szansę

przynoszenia obywatelom i przedsiębiorstwom korzyści, tak w zakresie ochrony klimatu, jak i korzyści ekonomiczne. Wykorzystanie energii słonecznej, w połączeniu z efektywnością energetyczną, stanowi sposób na ochronę obywateli i przedsiębiorców przed zmiennością cen paliw kopalnych. Te wartości w pełni uzasadniały odejście przez ustawodawcę od badania przesłanek określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p. Z uwagi na powyższe, przepisy art. 10 ust. 2 jak i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. nie mogą stanowić podstaw normatywnych, które powinny być uwzględniane przy ustalaniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. Należy zatem przyjąć, że lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na podstawie przepisów u.p.z.p. niezależnie od jej mocy i kwalifikacji inwestycji jako zabudowy przemysłowej, zgodnie z art. 61 ust. 3 u.p.z.p, nie wymaga oceny przesłanki zasady dobrego sąsiedztwa (art. 61 ust. 1 pkt 1) oraz dostępu do drogi publicznej (art. 61 ust. 1 pkt 2)”. Podobnie przyjął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 kwietnia 2023 r. II SA/Łd 302/23. Również w wyroku z dnia 25 maja 2023 r. II OSK 805/23 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „Lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na podstawie przepisów u.p.z.p., niezależnie od jej mocy, zgodnie z art. 61 ust. 3 tej ustawy nie wymaga oceny przesłanki zasady dobrego sąsiedztwa oraz dostępu do drogi publicznej”.

W związku z powyższym należy podnieść, że przedmiotem ocenianej w trybie odwoławczym decyzji o warunkach zabudowy jest inwestycja polegająca na budowie dwóch farm fotowoltaicznych o mocy łącznej od 1 MW do 3 MW „Koziegłowy 1a i Koziegłowy 1b”. W myśl wyżej przywołanego, aktualnego orzecznictwa, do planowanej inwestycji znajdzie zatem zastosowanie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. Tym samym, organ pierwszej instancji nieuzasadnienie dokonał oceny spełnienia przez planowaną inwestycję przesłanek z art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p. a następnie odmówił ustalenia warunków zabudowy, z uwagi na niespełnienie przez inwestycję warunku dobrego sąsiedztwa (art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p.).

Należy jednocześnie zwrócić uwagę na wewnętrzną sprzeczność sporządzonej w sprawie analizy urbanistycznej, bowiem z jej treści wynika iż warunek z art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. nie jest spełniony, natomiast w końcowych wnioskach po przeprowadzonej analizie, jej autor stwierdza, że jest możliwe ustalenie warunków zabudowy dla analizowanej inwestycji.

Ponadto tut. organ powziął również wątpliwość co do prawidłowości ustalenia kręgu stron postępowania w niniejszej sprawie. Z akt sprawy wynika, iż za stronę przedmiotowego postępowania została uznana jedynie spółka składająca wniosek i tylko do niej była kierowana korespondencja oraz wydana w sprawie decyzja. Takie działanie organu pierwszej instancji jest niezrozumiałe.

Mając na uwadze powyższe zdaniem tut. organu, zachodzą podstawy do zastosowania w sprawie art. 138 § 2 k.p.a. Organ pierwszej instancji nie ustalił bowiem należycie stanu faktycznego sprawy i nie zebrał, a także nie rozważył i nie ocenił całego materiału dowodowego zgodnie z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. W tym miejscu należy także wskazać, iż orzecznictwo sądowe konsekwentnie wskazuje, iż naruszenie przez organ administracji obowiązków dotyczących postępowania dowodowego stanowi uzasadnioną podstawę decyzji kasacyjnej. Potwierdzeniem powyższego jest wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 31 maja 2019 r. w sprawie sygn. akt II SA/Gl 469/19 w myśl którego „Naruszenie art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a., art. 80 k.p.a. uzasadnia uchylenie decyzji organu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ”. Na takim też stanowisku stanął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 31 maja 2019 r. w

sprawie sygn. akt II SA/GI 470/19 zgodnie z którym „W związku ze stwierdzonym naruszeniem przez organ pierwszej instancji przepisów postępowania - art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a., art. 80 k.p.a. - jako zgodną z prawem ocenić należy decyzję uchylającą decyzję organu pierwszej instancji i przekazującą sprawę temu organowi do ponownego rozpoznania”. Dodatkowo Skład Orzekający Kolegium chciałby także zauważyć, iż z przekazanych akt sprawy nie wynika, żeby organ pierwszej instancji podał do publicznej wiadomości informację o wydanej przez niego decyzji i o możliwości zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy stosownie do treści art. 66a u.p.z.p., w myśl którego do decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy, poprzedzonych decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, stosuje się przepisy art. 72 ust. 6 i 6a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Jednocześnie Skład Orzekający Kolegium odnosząc się do wniosku spółki dotyczącego wydania orzeczenia po przeprowadzeniu rozprawy, wskazuje, że stosownie do art. 89 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego § 1. Organ administracji publicznej przeprowadzi, z urzędu lub na wniosek strony, w toku postępowania rozprawę, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa. § 2. Organ powinien przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin. W odniesieniu do powyższego w doktrynie prawa wskazuje się, że „Wniosek strony o przeprowadzenie rozprawy nie jest wiążący dla organu”. (tak P. Przybysz, *Kodeks postępowania administracyjnego - Komentarz, LEX 2022*). Potwierdzeniem powyższego stanowiska doktryny prawa jest orzecznictwo sądowe dotyczące niniejszej kwestii. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 1 grudnia 2020 r. w sprawie sygn. akt II OSK 3866/19 podkreślił, że „Wniosek o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej w postępowaniu administracyjnym nie wiąże organu. Nie jest ona też formą realizacji wskazanej w art. 11 k.p.a. zasady objaśniania stronom przesłanek załatwienia sprawy. Rozprawa ma służyć organowi do jak najpełniejszego ustalenia stanu faktycznego sprawy, zwłaszcza gdy wymaga tego udział świadków, biegłych lub przeprowadzenie oględzin. Jej celem nie jest więc wyjaśnianie stronom postępowania przesłanek, którymi kieruje się organ, ani polemika z jego stanowiskiem. Objaśnianiu stronom przyczyn określonego załatwienia sprawy służy przede wszystkim możliwość zapoznania się z zebrany materiał dowodowy oraz uzasadnienie decyzji”. W ocenie Składu Orzekającego Kolegium w niniejszej sprawie nie zachodziła konieczność przeprowadzenia rozprawy albowiem na gruncie rozpoznawanej sprawy rozprawa nie zapewniłaby przyspieszenia lub uproszczenia postępowania.

Tym samym na gruncie przytoczonej w niniejszej decyzji regulacji prawnej Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie działając na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. uznało za zasadne uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Rozpatrując ponownie przedmiotową sprawę organowi pierwszej instancji powinien w pierwszej kolejności prawidłowo ustalić krąg stron postępowania i zawiadomić strony o toczącym się postępowaniu. Ponadto organ powinien mieć na uwadze aktualne orzecznictwo sądowoadministracyjne w zakresie stosowania art. 61 ust. 3 u.p.z.p. oraz uzupełnić postępowanie wyjaśniające i dowodowe w kierunku wskazanym

